

ROSANA RIOS
REGINA DRUMMOND

Patru anotimpuri de teroare

Traducători: Daria Daniela Barbu, Antonia-Cezara
Benchea, Cristina Andreea Bumbara, Corina Mihaela
Chircălan, Norisa Mihaela Ion, Ramona Andreea Ion,
Daniel Nedelea, Ioana Anastasia Tudor
Ilustrații de Raluca Cristina Cernat

Profesor coordonator: Georgiana Bărbulescu

Editura For You
București

Calde mulțumiri autoarelor,
doamnele Regina Drummond și Rosana Rios,
și Editurii For You pentru sprijinul acordat
în realizarea acestui proiect!

Cuvânt înainte

O profesoară... altfel

„Mi-a plăcut întotdeauna să mă joc de-a vrăjitoarea, de-a vrăjitoarea puternică. Și nu pot să nu mă gândesc ce mult mi-ar plăcea să fie adevărat, fie și numai pentru o singură clipă, doar cât să fac o singură magie: să-i dau câte un zero fiecareia dintre voi – la salariu, bineînțeles!“

Așa își încheie articolul *Un zero pentru profesoare*¹ scriitoarea braziliană Regina Drummond, născută în statul Minas Gerais, „în mijlocul cărților“, cum îi place să spună, nepoata poetului Carlos Drummond de Andrade.

Și nu e întâmplător. Licențiată în Litere, deși n-a predat niciodată, în sufletul ei ESTE profesoară. Dar într-un fel neobișnuit. Ea predă prin intermediul cărților pe care le scrie.

Și ce predă?

Aspecte legate de țara sa, de cultura universală și de cea a Braziliei (istorie, literatură, geografie, folclor etc.), dar mai ales aspecte legate de viață pe care ea însăși le-a învățat trăind. De exemplu:

„Profesoara noastră ne-a zis că o lovitură de minge în cap este uneori o lecție mai bună decât acelea pe care le scrie ea pe tablă.“²

---

¹ http://www.releituras.com/rdrummond_menu.asp.

² Regina Drummond, *Com o Rei na Barriga*, Editura Scipione, São Paulo, 2004.

Sau:

„Să fii frumoasă e bine, dar e obositor. Cum să mai ai timp să te ocupi și de minte dacă nu te poți gândi decât la cum arată părul și pielea ta, care au nevoie de o baie de plante?”³

Sau:

„ – Ascultă! Niciodată nu e prea târziu ca să-ți realizezi un vis! interveni Alda.“⁴

Sau încă:

„Cred că am înțeles că viața e mai tare ca mine și că nu servește la nimic să dau din picioare. Am înțeles și că fiecare știe ce e bine pentru el și că eu n-am dreptul să aleg ce e mai bine pentru ceilalți.“⁵

Și încă unul:

„Principalele culturi africane venite în Brazilia începând din secolul al XVI-lea au fost cele din grupul Bantu (popoare din Angola, Congo, Cabinda, Benguela și Mozambic), cele sudaneze (popoarele Iorubá sau Nagô, Jeje sau Daomeana, Fanti-Ashanti) și cele sudaneze islamizate (popoarele Hauçá, Peul, Mali și Nupê). Au venit inițial în Rio de Janeiro, Bahia, Pernambuco și Maranhão; din aceste state s-au răspândit apoi în celelalte.“⁶

Recent, Regina Drummond a adăugat încă o fațetă educativă activității sale: sprijinirea de proiecte de traducere literară, din portugheză în română, realizată de elevi care studiază portugheza, contribuind astfel la cunoașterea culturii braziliene în România și stimulând studiul limbii portugheze.

---

³ Regina Drummond, *O Blog da Bruxa*, Giz Editorial, São Paulo, 2013.

⁴ Regina Drummond, *Chá das Cinco*, Editura Ave Maria, São Paulo, 2005.

⁵ Regina Drummond, *A mulher do Meu Pai*, Editura Scipione, São Paulo, 2004.

⁶ Rosana Rios, Regina Drummond, *Quatro Estações de Pavor*, Editura Melhoramentos, São Paulo, 2013.

Liceul Teoretic "Eugen Lovinescu"

Joi, 14 iulie 2016
ora 10³⁰

Intalnire
cu scriitoarea
REGINA DRUMMOND
(BRAZILIA)

Regina Drummond
*Soția
tatălui meu*

AUTOAREA CARTII
"SOTIA TATALUI MEU"
tradusa de absolventii
clasei a XII-a D

Regina Drummond
**A mulher do
meu pai**

- Vor citi fragmente din opera scriitoarei elevii de la clasele a IX-a D, a X-a D si absolventii ai clasei a XII-a D.
- Autoarea va da autografe pe cartile ce se vor putea procura de la standul special amenajat

VA ASTEPTAM!

Mai concret, a sprijinit necondiționat *Proiectul de traducere* a cărții sale *A Mulher do Meu Pai*, realizat în anul școlar 2015–2016 de un grup de elevi din clasa a XII-a D a Liceului Teoretic „Eugen Lovinescu” din București și concretizat prin cartea *Soția tatălui meu*, publicată cu sprijinul financiar al școlii.

Și cum *finis coronat opus*, doamna Drummond s-a întâlnit cu traducătorii săi români chiar la ei acasă, adică la Liceul „Eugen Lovinescu”, în București, în ziua de 14 iulie.

Foarte emoționată, a asistat la lecturile realizate de elevi din opera sa, a stat de vorbă cu ei, le-a oferit cadouri frumos ambalate, s-a fotografiat cu ei și a dat autografe pe cartea tradusă de ei.

Nu e greu de ghicit impactul pe care l-a avut acest proiect asupra elevilor din clasele care studiază portugheza. Elevii mai mici (care au primit ca premiu cartea tradusă de colegii lor mai mari) au vrut imediat să traducă și ei o carte, ceea ce va constitui un puternic stimul în studiul limbii portugheze, la fel cum a fost și pentru colegii lor. Ca să nu mai vorbim despre ceea ce vor învăța citind și traducând cartea.

Și care profesor ar dori să blocheze entuziasmul elevilor? Oricum, nu Regina Drummond, care și-a exprimat acordul deplin pentru traducerea unei alte cărți din creația sa!

Care? Acesta rămâne secretul lor, adică al... ucenicilor traducători de la Liceul „Eugen Lovinescu” din București!

Întâlnirea cu autoarea, însă, nu mai e un secret, e deja stabilită!

Prof. Georgiana Bărbulescu
București, 16 iulie 2016

Patru anotimpuri de teroare

Introducere

Te-ai gândit vreodată că totul în lumea asta se petrece în cicluri?

Totul are un început, un mijloc, un sfârșit... și un nou început.

Aici, în emisfera sudică, anul începe vara, cald și însorit; apoi vine toamna, când se apropie frigul și unii pomi își pierd frunzele... Atunci vine iarna înghețată, aducând, în unele țări, zăpadă și frig năprasnic. Dar iarna nu durează pentru totdeauna, căci în curând vine primăvara, care invită căldura soarelui să vină înapoi și promite o viață nouă, începuturi noi.

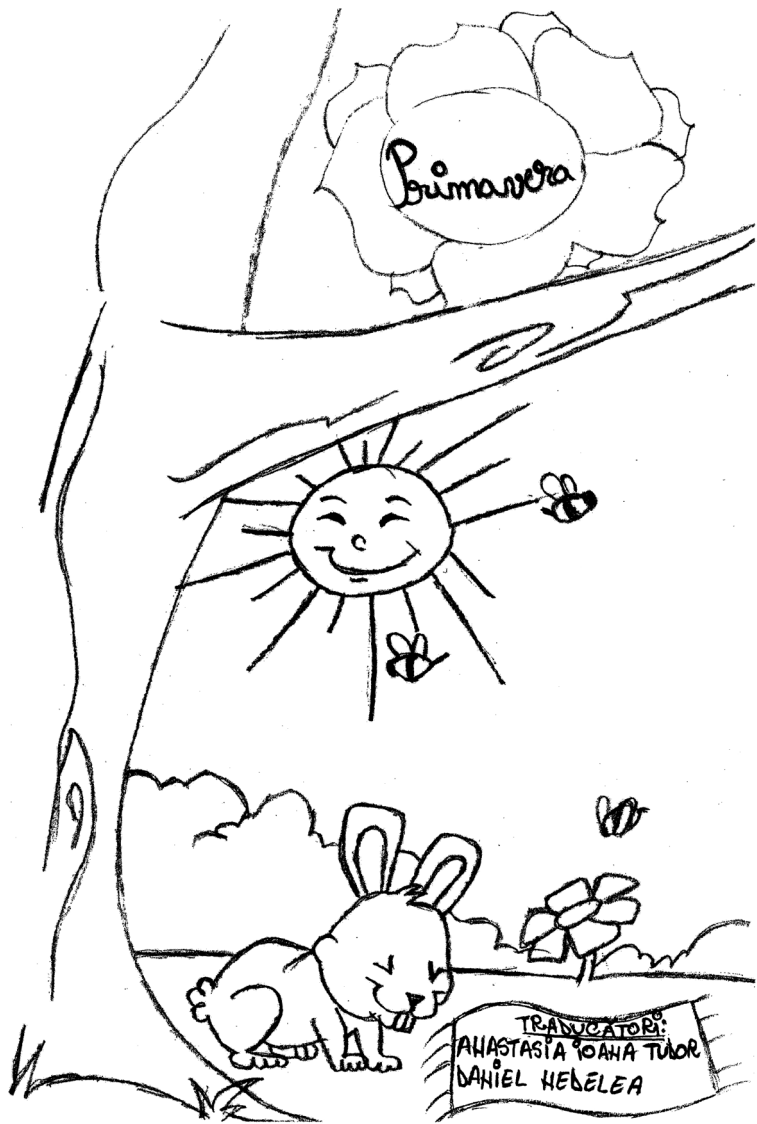
Povestirile din această carte urmăresc și ele acest ciclu. În fiecare dintre ele vei simți frigul, vântul, parfumul sau căldura din fiecare anotimp; și vei simți și un fior de teamă, căci toate povestirile sunt pline de *suspense*. Ele aduc mistere, enigme, conflicte care trebuie scoase la iveală.

Poveștile sunt complete și prezintă un final intens și plauzibil, însă deschis și altor posibilități. Dacă rezolvarea dată de autoare nu-ți este pe plac, dragă cititorule sau cititoare, poți scrie un alt deznodământ! Pentru asta, vei găsi indicații și sugestii despre elementele fiecărei povestiri.

Aceasta este invitația pe care le-o adresăm cititorilor acestor *Patru anotimpuri de teroare*; alătură-te nouă și devino și tu un autor de povești de *suspense*!

Dar ai grijă: poți să rămâi captiv în propria poveste, pentru că a scăpa din ghearele ficțiunii poate fi foarte, foarte greu.

Lectură plăcută... și succes!

Primavera

TRANSCATORI:
ANASTASIA IOANA TUDOR
DANIEL NEBELEA

Primăvara

QUILOMBO

Mateeeeeeeeeeeus...

Băiatul clipi. Deschise gura. O închise. Înghiți în sec.

Nu-și imaginase una ca asta!

Nu era nebun.

Pietrele îi vorbiseră.

– Și pe 13 mai 1888, o auzi pe profesoara de istorie spunând, Prințesa Isabel a semnat *Lei Aurea*⁷ și a pus capăt sclaviei în Brazilia.

„Și toți au trăit fericiți până la adânci bătrâneți?” se întreba băiatul, privind țintă la placa pe care scria „*Quilombo do Pai Quim*”⁸. Și care era chiar lângă pietrele vorbitoare.

Își fixă privirea și se uită din nou la ruine. Încă auzea ecoul cuvintelor, chemarea.

Era speriat. Foarte speriat. Un frig ciudat începea să-i cuprindă corpul, în ciuda căldurii soarelui de primăvară, care îi ardea pielea după iarna friguroasă. Își dădea seama că grupul de colegi se îndepărtează; toți se îndreptau spre intrare, însoțiți de profesoară. Câțiva luau notițe, fiind siguri că tot ceea ce spunea ea avea să cadă la test.

Lui Mateus chiar îi plăceau excursiile organizate de școală la muzeele din oraș. Excursia aceea, însă, nu-l dusesese prin sălile unei expoziții pline de tablouri, sculpturi sau haine din alte vremuri; îl dusesese la niște pietre ciudate care păreau să-l strige pe nume!

⁷ Legea abolirii sclaviei negrilor.

⁸ *Quilombo* sau *Mocambo* era un loc de refugiu al sclavilor negri care fugeau de pe plantații. *Quilombo do Pai Quim* înseamnă „refugiul lui Tata Quim” (Quim este diminutiv de la Joaquim).

Cel mai ciudat e că se aflau în plin centru al orașului. Dincolo de poartă: bulevarde, clădiri înalte și aglomerația traficului. Dincoace de poartă: micul muzeu, adică o casă mare și veche lângă stâncă, în care atracțiile erau obiecte aduse de la morile de zahăr, fierării și tâmplării din secolele trecute. Și ruinele de pe coasta despre care profesoara spusese că făcuseră parte din acel *quilombo* înființat de un anume „Pai Quim“, cam pe la o mie șapte sute și ceva.

Băiatul s-a luptat cu frica înghețată care-l cuprindea și a pătruns în umbra copacilor de lângă stâncă, primul loc pe care l-a văzut grupul după ce a trecut prin porțile muzeului.

Pietrele nu mai vorbeau acum, deși el continua să audă murmurele vagi care veneau dinspre frunzișul răspândit printre roci. „Bun, asta era un *quilombo*“, se gândi el. „Un loc unde stăteau sclavii care fugiseră pentru a se ascunde... Acelea puteau fi vocile lor. Ale morților.“

Fantome de acum câteva secole? Se putea. Cu sau fără *Lei Aurea*, Mateus nu credea că acel capitol din istoria Braziliei se terminase cu toți trăind *fericiți pentru totdeauna*... Se gândi că acele fapte se întâmplaseră cu secole în urmă și până și azi existau prejudecăți contra fiilor Africii.

Grămada de roci – care ar fi putut face parte dintr-un zid, o casă rustică sau doar un simplu morman de pietre – au fre-mătat în soare. Erau găuri, deformări și forme stranii: la fiecare privire păreau diferite. Ici o siluetă cocoșată, mai în spate un mic animal, dincolo un monstru fantastic gata de atac... Soarele nu atingea formele în umbra de pe coasta colinei; erau protejate de frunziș, crengi răsucite și floricele de primăvară.

Printre ele, o senzație de spaimă.

Vocea se auzi din nou și, de data asta, Mateus era atât de aproape, încât îi simți ecoul în el.

Mateeeeeeeeeus...

Chiar strigau numele lui!

Frigul i se răspândea acum prin picioare, prin brațe și prin piept; inima părea că o să se oprească, atât de mare era frica ce pusese stăpânire pe el... Dar nu putea evita chemarea magică, irezistibilă.

Făcu încă un pas înainte. Scoase un strigăt când simți mâna cuiva pe umărul stâng.

– Mateus! Unde crezi că te duci?

Palid, el se întoarse către Sarah, profesoara de istorie.

– Eu... doar... cer scuze.

Ea se uita la el mirată.

– Copile, ești rece ca gheața! Vino, grupul este deja în biblioteca muzeului.

Și-l împinse către intrare în timp ce el bolborosea o scuză.

– Am auzit niște voci care-mi strigau numele, pietrele aveau glas...

– Prostii, concluzionă profesoara. E vântul, trecând peste roci, cel care face zgomot.

Grupa era îngrămadită în cămăruța pe care o numeau bibliotecă, care nu era decât o etajeră îngălbenită și niște vase ciobite, o masă de lemn lăcuită și un perete acoperit de tablouri vechi în tonuri de gri și maro.

Stagiara muzeului spunea niște lucruri învățate pe dinafară.

– În această bibliotecă, zicea ea cu o voce plictisită, au fost reunite obiecte care le-au aparținut stăpânilor plantației care au fondat orașul. Acelea sunt portrete ale locuitorilor și muncitorilor din vremea în care primele aparate foto au ajuns aici. Puteți vedea chipurile fierarilor, tâmplarilor și îngrijitorilor de animale. Numele unora dintre ei e sculptat pe plăcuțele de lemn de pe mașinăriile vechi din sala următoare...

Tânăra a mers înainte, cu profesoara și cu toată clasa după ele. Colegii nu păreau prea interesați de plimbare. Fetele șușoteau, iar unii băieți discutau despre meciul din ajun.